

ЖИЗНЕНИ ФАКТОРИ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА ЦЪРКОВНИЯ ЖИВОТ

(Събота – Вечерна сесия)

Шесто съобщение

Факторът на разправа с нашия природен нрав за растежа ни в живот и за полезността ни в служението

Пасажи от Писанията: Мт. 16:22-26; Гал. 2:20; 2 Кор. 1:8-9; 2:15; 3:3-6; 4:5; 5:20; Еф. 6:20

I. Трябва да се разправим с природния си нрав, за да можем да растем в живота и да бъдем полезни в служението:

- А. Природният ни нрав обозначава това, което сме по рождение, а характерът ни е външното изражение на природния ни нрав. Природният нрав е това, което сме отвътре, а характерът е това, което изразяваме отвън.
- Б. Вътрешният природен нрав и външният характер са есенцията, същността на нашето същество. Егото в нас е нашият природен характер, а изражението на егото е нашият характер.
- В. Това, което най-много вреди на полезността ни в християнския живот и в църковния живот, е живеенето според природния ни нрав. То е истинският враг на растежа ни в божествения живот и главният фактор, който вреди на полезността ни в Господната ръка.
- Г. Трябва да се учим да се справяме с „възела“ в природното си устройство, в природния си нрав. Ако се разправим с този „възел“, ще растем бързо и безпрепятствено в живота и ще бъдем по-полезни за Господа.
- Д. Нравът се подразбира в термините, използвани в Матей 16:23-26 – *мисля, себе си и душевен живот*. Нравът се състои от тези елементи. Всъщност може да се каже, че природният ни нрав е нашето его.
- Е. Да се разправяме с природния си нрав, означава да се разправяме с егото си, с душевния си живот (стих. 22-26), със стария си човек (Римл. 6:6) и с „аз-ът“ (Гал. 2:20). Полезността ви в ръката на Господа и, съответно, размерът на щетите, които можете да нанесете на църквата, зависят от това до каква степен е умъртвен природният ви нрав. За да се разправим с природния си нрав, трябва да осъзнаем и да помним, че сме разпънати, и да пребъдваме в това осъзнаване и реалност през целия ден (стих. 20; 5:24-25; Римл. 6:6; 8:13б).
- Ж. Природният ни нрав е нашето его. Той се намира в нас и представлява самите нас. От практична гледна точка, да се отричаме от себе си, означава просто да се отричаме от природния си нрав. Като християни, ние трябва да живеем Христос чрез постоянното упражняване на нашия дух за отхвърляне на егото и за живеене чрез един друг живот, чрез разпънатия и възкръснал Христос, символизиран от дървото на живота – Бит. 2:9; Фил. 1:21а; Откр. 2:7; 1 Петр. 2:24; 1 Тим. 4:7-8.

II. Не бива да бъдем ограничавани от природния си нрав в Господната работа.

Вместо това трябва да се учим да живеем живот на противопоставяне на себе си, на нрава си. Нищо от това, което имаме, и това, което произлиза от нас, не може да бъде използвано в Господното служение – Римл. 1:9; 7:6; 2 Кор. 3:3-6; 4:5:

- А. Природният нрав на някои братя свидетелства за тяхната силна самоувереност. Те трябва да премахнат самоувереността си чрез постоянно отричане от себе си и чрез упование на Триединния Бог – 1:8-9.
- Б. Колкото по-малко светлина от Бога има човек, толкова повече той си мисли, че ще може да се покорява на Бога. Колкото по-бърз е човек в гръмките си заявления, толкова повече доказва, че никога не му се е налагало да плаща цена. Хората, които казват, че имат близко, интимно взаимоотношение с Бога, всъщност са може би най-отдалечени от Него – Мт. 6:1-6, 16-18; Лк. 18:9-14; Фил. 3:3.
- В. Природният нрав на някои братя е такъв, че те отказват да работят, ако условията не са съвършени или задоволителни. Трябва да отхвърляме природния си нрав, който изисква наличието на определена обстановка като предпоставка за започването на работата – 1 Петр. 4:1; 1 Кор. 9:23-27.
- Г. Трябва да работим заедно с Бога чрез живот, който е способен да се вмести във всякакви ситуации, който е способен да изтърпи всякакво отношение, който е способен да примири с всякаква среда, който е способен да работи във всякакви условия и който е готов да се възползва от всяка възможност за извършването на нашето служение. Трябва да научим тайната да преживяваме Христос във всичко и на всяко място – 2 Кор. 6:1-2; Фил. 4:5-9, 11-13.
- Д. Една от разновидностите на природния нрав е тази на „героя“. Този вид нрав се стреми да върши всичко по впечатляващ, съвършен и цялостен начин. Друга разновидност на природния нрав е тази на „антигероя“. Антигероят не върши нищо по цялостен и завършен начин.
- Е. Някои отговорни братя имат силен елемент в природния си нрав, който им пречи да координират и да си съдействат с другите. Обикновено такива братя са много способни и те лесно причиняват проблеми в църковния живот. Нравът им също така може да се изразява в доминиращо отношение, в потискащ дух, в критикуване и в законнически и непростителен дух.
- Ж. Природният нрав на други братя се изразява в това, че те искат да бъдат харесвани от всички и не искат да наскърбяват никого. Това ограничава тяхната ефективност в Господното дело, защото когато Господ иска да изрече някакво откровено и пряко слово на порицание или предупреждение към светиите чрез тези братя, те отказват да го направят – вж. Кол. 1:27-29; 1 Сол. 5:12-13; 1 Кор. 10:5-13; Евр. 3:7-19; 12:25:
1. Освен това хората с такъв нрав изразяват „чуждия огън“ на природна привързаност към светиите, и то до такава степен, че това им пречи да упражняват подobaваща проникателност и надзор в грижата им за църквата, за светиите и за делото – Лев. 2:11; 10:1-2; Чис. 6:6-7; Фил. 1:9; 1 Петр. 2:25; 5:2; Евр. 13:17.
  2. Голяма част от назирейския оброк се състои в това да пазим себе си от смъртта, произлизаща от природната привързаност (Чис. 6:6-7). Също така фактът, че хлебният принос се приготвя без мед, означава, че в Христос няма никаква природна привързаност или природна доброта (Лев. 2:11; Мт. 12:46-50; Мк. 10:18).
  3. Източникът на всички бунтове сред нас винаги е бил природният нрав на хората. Амбицията за позиции (която произлиза от Сатана) е главният елемент на природния нрав на всички паднали хора. Коренът на разкола и разногласията е егото, природният нрав – Ис. 14:12-13; Чис. 12:1-2; 16:1-3; 1 Царе 15:10-12; Мт. 18:1-4; 20:20-28; Лк. 22:25-27; 2 Кор. 10:4-5.

И. В Четвърто Царе 4:8-10 се говори за това как сунамката прие Елисей и го хранеше с хляб, всеки път, когато той минаваше оттам. Елисей не даде нито едно съобщение и не извърши никакво чудо, но жената го разпозна като „свят Божи човек“ по начина, по който той ядеше хляба. Това беше впечатлението, което Елисей създаваше у хората. Затова трябва да се запитаме: „Какво впечатление създаваме у хората?“ вж. 2 Кор. 2:15; 5:20; Еф. 6:20.

Й. Ако Господ разчупи външния ни човек и природния ни нрав, когато се докосваме до другите, ние повече няма да им представяме силното си его. Вместо това всеки път, когато се докосваме до хората, нашият дух ще се излива. За нас е невъзможно да се освободим от проблемите на природния си нрав, но Господ може да направи това – Йн. 7:37-38; Лк. 18:24-27; 19:2.

Ш. Духът се разправя с външния ни човек, с егото ни, с природния ни нрав посредством умъртвяващия елемент на кръста в съставния Дух, чрез дисциплинирането на Духа, чрез сиянието на Христос като Духа и чрез църковния живот, принасянето на плод и храненето на агнетата:

А. За да се разправим с природния си нрав, трябва да се отричаме от себе си и да прилагаме умъртвяващата сила на кръста. Трябва да видим и да осъзнаем в преживяванията си, че съставният, всесъдържащ Дух в нашия дух включва в Себе Си Христовата смърт с нейната сладост и ефективност, която умъртвява природния ни нрав – Изх. 30:23-25; Фил. 1:19; Римл. 8:13:

1. Христос като съставният Дух е лекарство, което ни изцелява и съживява и което умъртвява всички отрицателни неща в нас. Когато Го приемаме в себе си като наше лекарство, ние се наслаждаваме на „умъртвяването на Исус“, или на убиването на Исус – 2 Кор. 4:10-11.
2. В Духа се намира умъртвяващият елемент на кръста. Когато сутрин се отричаме от себе си, за да приемем Бога, през целия ден усещаме, че в нас действа един умъртвяващ процес.

Б. Целта на дисциплинирането на Святия Дух е да ни разчупи. Бог първо е длъжен да ни постави в ситуация на пълна неспособност и безпомощност, за да може да действа в нас. Целта на изпитанията, през които преминаваме, е да получим ползата от познаването на Бога, за да може Той да бъде изразен – 1:8-9; 12:9-10; Ис. 40:28-31; Ос. 6:1-3:

1. Разчупването на външния човек е разчупване на природния ни нрав. Природният ни нрав затруднява освобождаването на нашия дух. Господното дело не може да бъде поверено на човек, който не е бил разчупен от Бога. Това, което сме по природа, нашата природна външност и вкус, не съответстват на Бога и са несъвместими с Него – Ер. 48:11.
2. Нашият статус по рождение – добри или лоши, полезни или не – е нещо природно и представлява пречка за Святия Дух в работата Му по конституирането и изграждането на божествения живот нашето същество. Поради тази причина природната ни сила, природната ни мъдрост, природният ни интелект, природният ни нрав, природните ни недостатъци, природните ни добродетели, плюс нашият характер и навици, трябва да бъдат разрушени, за да може Святия Дух да образува в нас един нов нрав, нов характер, нови навици, нови добродетели и нови качества.
3. За да може да извърши работата по реконституирането, Святия Дух на Бога се движи в нас, за да ни просветлява, вдъхновява, води и напоява с божествения живот. Той също така работи в нашето обкръжение и подрежда всички подробности, лица, въпроси и неща в нашите ситуации, за да разруши всички аспекти на природното ни същество, с цел да може да ни направи

съобразни с образа на Христос, Който е първородният Божи Син – Римл. 8:28-29.

4. Всичко в нашето обкръжение е отмерено от Бога. Той подрежда всичко около нас с единствената цел да разчупи нашите изпъкващи, неподатливи и твърди места – Пс. 39:9; Мт. 10:29-30; Лк. 12:6.
  5. Ако външният човек не бъде разчупен, вътрешният човек не може да бъде освободен. Пръстеният съд трябва да бъде разчупен, за да може да се освободи съкровището (2 Кор. 4:7). Докато мирото се намира в алабастровия съд, благоуханието не може да се освободи (Йн. 12:3).
  6. Неразчупеният човек не може да се подчинява на другите. Само онези, които са преживели Христос като свой живот на покорство, познават бунтовния характер на своя природен нрав – Фил. 2:5-8.
  7. Всеки, който се хвали, който обвинява другите, който си мисли, че е нещо, когато всъщност е нищо, и който се съревновава с другите, не е разчупен – 3:3; 1 Кор. 6:7; Гал. 5:25-26; 6:3.
  8. Хората, които никога не са били притискани, малтретирани, презирани или ошетявани от другите, са сурови, диви и безполезни за Бога. Не бива да поддържахме погрешното схващане, че всички светии ще ни се възхищават и ще ни уважават, защото сме изпратени и призовани от Бога да вършим Неговата работа. Хората, които ни уважават днес, могат да ни се присмеят и да ни стъпчат утре. Това е пътят на Господните служители.
- В. Избавлението от природния нрав също така произлиза от вътрешното сияние на Христос като една голяма светлина. Това сияние ни позволява да видим това, което вижда Бог – Пр. 4:18; 20:27; Пс. 18:28-29; Мт. 4:16; Лк. 11:34-36; Деян. 9:3-5; 22:6-10; 26:13-19; Еф. 5:13; Фил. 2:15-16:
1. Най-великото нещо в преживяването на християните е умъртвяването, дължащо се на сиянието на божествената светлина. Сиянието е спасението, а виждането е избавлението. Всеки, който наистина види видение на Господа в славата Му, бива просветлен в съвестта си по отношение на собствената си нечистота – Ис. 6:1-8.
  2. Господ ни дава много светлина, за да ни изобличи и смири. Само този вид сияние е в състояние да премахне гордостта ни. Само този вид светлина ще спре плътските ни дейности и ще разчупи външната ни обвивка и природния ни нрав. Колкото повече виждаме Бога, познаваме Бога и обичаме Бога, толкова повече ще мразим себе си и ще се отричаме от себе си – Йов 42:5-6; Мт. 16:24; Лк. 9:23; 14:26.
  3. Не бива да се опитваме да бъдем великодушни или дълготърпеливи с помощта на усилията на собственото си его, на природния си нрав. Вместо това трябва да се учим да падаме по лице пред Божията светлина, да приемаме Божието разчупване и да позволяваме на обкръжаващата среда да ни разчупва и разрушава.
- Г. Ако не сме полезни в Господната ръка в грижата си за хората, това се дължи на природния ни нрав. Църковният живот, принасянето на плод и храненето на агнетата са неща, които умъртвяват природния ни нрав. За да се разправим с природния си нрав, трябва да обичаме Бога, като се свързваме с Него, за да бъдем напоени с Него като благодат, и трябва да обичаме хората, като се свързваме с тях и ги напояваме с Бога като благодат – Йн. 21:15-17; Еф. 3:2; 4:29; 1 Петр. 4:10.

IV. Божията разправа с Яков е една пълна картина на дисциплинирането на Святия Дух и на Неговата преобразяваща работа в новозаветните вярващи с

цел разправа с техния природен нрав, за да може Христос да се образува в тях, да порасне в тях и да достигне до зрялост. Това означава, че Бог ни благославя и ни превръща в благословение за другите, за да могат те да се снабдяват с божественото раздаване на Божествената Троица – Римл. 12:2; 2 Кор. 3:18; Евр. 6:1а; Бит. 12:1-3; Езек. 34:26; Чис. 6:22-27:

- А. Животът на Яков ни показва, че природният човек трябва да премине през разчупване, за да се превърне в Израел, в княз на Бога. С помощта на нашето обкръжение Бог разрушава нашето безполезно египетско, нашия природен нрав. Това, което Той изгражда в нас, е Самият Себе Си – Несравнимият, Изтъкнатият и Безграничният – 1 Кор. 3:12.
- Б. Бог отреди Яков да се бори през всичките дни на живота си. Той всевластно подреждаше всички обстоятелства, ситуации и лица в живота на Яков и правеше така, че те да съдействат за добро на Яков, за да може Той да преобрази Яков, който заемаше мястото на другите и ги хващаше за петата, и да го превърне в Израел, в княз на Бога – Бит. 25:26; 32:24-32.
- В. Най-силната проява на зрелост в живота на Яков (последният етап на преобразяването) е фактът, че Яков благославяше всички. Неговите узурпаторски ръце се бяха превърнали в благославящи ръце. Благославянето е преливането на Бога като живот и вливането Му в другите чрез зрелостта в живота – 47:7, 10; 48:14-16; 49:1-28.